

не лъхналъ и круша не паднала. Чакало малкото, чакало и когато вечерята надъ могилиѣ огръла месечината, седнало на единъ камъкъ и горчиво заплакало. Тогава отъ кладенеца се подаде една бѣла брада:

— Що плачешъ?

— Какъ да не плача като съмъ гладно.

— Гладно ли си? Ако дойдешъ съ мене, всѣки день ще ти давамъ по една ръжена питка, намазана съ медъ.

— Кжде? — попитало сирачето.

— На долнята земя.

— Какво ще правя тамъ?

— Ще ми метешъ ковачницата, — отвърналъ Бѣлата брада.

Сирачето си подало ржчицата и слѣзло въ тъмния кладенецъ. Бѣлата брада вървѣлъ напредъ и свѣтѣлъ съ единъ фенеръ. По една стълба надолу двамата слизали три дни и три нощи, додето стигнатъ долнята земя. Като стигнали долнята земя, Бѣлата брада прибралъ чирачето си въ ковачницата и го заключилъ. Деветъ години време го държалъ подъ ключъ. То мело ковачницата, яло медени питки и научило всичкитѣ тайни на Бѣлата брада. Чудни работи знаелъ стариятъ ковачъ, чудни работи научило сирачето. Най-напредъ то научило, какъ се правятъ ония звънчета, които, щомъ почнели да биятъ, на всѣки ударъ ронѣли жълтици. На деветата година то научило, какъ може човѣкъ да се преобърне на каквато ще гадинка, стига да знае тайната дума и да я изрече. Като научило и туй чудо, то решило да побѣгне и да се върне на горния свѣтъ въ родината си.

Веднѣжъ Бѣлата брада заминалъ на пазаръ да продава чуднитѣ си звънчета. Заключилъ нашия юнакъ въ ковачницата. Нашиятъ юнакъ нали знаелъ да се преобрѣща на каквато ще гадинка, тозчасъ издумалъ една тайна дума, станалъ бабазунекъ и хвъркналъ презъ ключовата дупка навънъ. Втурналъ се нагоре къмъ сухия кладенецъ, забръмчалъ. Подиръ три дни си дошелъ Бѣлата брада. Като видѣлъ, че го нѣма въ ковачницата върния му чиракъ, ударилъ се по челото:

— Бре какво направи проклетото момче! То като излѣзе на горния свѣтъ, ще издаде всичкитѣ ми тайни!